

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. november 21. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A vesztegetés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2012. április 24. napján kihirdetett **3.B.604/2011/50.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a .

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét 2 rb. a Btk. 253. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntetében állapította meg. Ezért, mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - 3 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt egy doboz cigarettára vagyonelkobzást rendelt el, és kötelezte a vádlottat az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélettel szemben a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést. A vádlott elsődlegesen felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte. A védői fellebbezés elsősorban a tényállás téves megállapítását sérelmezte és elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyíték hiányában kérte a vádlott felmentését. A védő vagylagosan a kiszabott büntetés jelentős enyhítésére is indítványt tett, e körben a bűncselekmény minősítését is támadta. Álláspontja szerint a vádlott magatartása - bűnösség megállapítása esetén is - legfeljebb 1 rb. a Btk. 253. § (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés bünteténél minősülne, mert az nem irányult a hivatalos személy kötelességének megszegésére és csak az 1. sz. tanú vonatkozásában valósult meg.

A védő fellebbezését az előbb írt tartalommal írásban is benyújtotta és azt a fellebbezési nyilvános ülésen is fenntartotta, de egyúttal ki is egészítette. Elsődlegesen továbbra is védence bűncselekmény vagy bizonyíték hiányában történő felmentését indítványozta, másodlagosan azonban a tényállás felderítetlenségére és eljárási hibákra hivatkozással, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Harmadlagosan indítványozta a kiszabott büntetés enyhítését, mert az álláspontja szerint eltúlzott.

A vádlott is írásban indokolta a fellebbezését. Ebben lényegében megismételte az első fokú eljárásban írásban benyújtott védekezését, amiben tagadta a bűncselekmény elkövetését. Írásos fellebbezése tehát továbbra is felmentésre irányult.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész az átiratban foglaltakat fenntartotta, ugyanakkor nem ellenezte a kiszabott büntetés enyhítését.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, olyan, az ügy érdemét érintő eljárási szabályt nem sértett, ami az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. A védői fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor az 1. sz., a 2. sz. és a 3. sz. tanúk vallomása közötti ellentmondásokat nem oldotta fel, a 4. sz. tanú vallomását pedig kirekesztette a bizonyítékok közül, illetve, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárásban kizárólag a vádlott bűnösségét alátámasztó vallomásokat fogadta el bizonyítékként. A védő szerint a tényállás felderítése körében indokolt lett volna a büntetés-végrehajtási intézet megkeresése is arra vonatkozóan, hogy a 4. sz. tanú a vádbeli történések idején feltételes szabadságra bocsátás előtt állott-e. Ennek a védő és a vádlott szerint azért van jelentősége, mert a fegyelmi eljárásban nevezett emiatt nem mondta el valóságként a történeteket.

Az eljárási hibákra és a tényállás felderítetlenségére hivatkozó, ezen keresztül az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó védelmi fellebbezés is valójában a bizonyítékok mérlegelését támadja és további bizonyítás felvételét tartja szükségesnek, bár erre a másodfokú eljárásban kifejezett indítványt nem tett.

Bf.I.231/2012/8.

A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság indokoltan utasította el az első fokon előterjesztett védelmi bizonyítási indítványt és a másodfokú bíróság

sem tartotta szükségesnek az ügyben további bizonyítás felvételét. A vádlott és védője az első fokú eljárásban tanúként indítványozta kihallgatni a fegyelmi eljárást lefolytató, abban hivatalos személyként közreműködő (név)-t arra nézve, hogy a tanúként kihallgatott személyek ténylegesen mit nyilatkoztak az ügygel kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság a büntetés-végrehajtási intézetben lefolytatott fegyelmi eljárásban tanúként kihallgatott, csaknem valamennyi személyt már tanúként kihallgatta. Vallomásukról a büntetés-végrehajtási intézetben jegyzőkönyvet vettek fel. A jegyzőkönyv közokirat, ami Pp. rendelkezése szerint teljesen bizonyítja a benne foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. Az elsőfokú bíróságnak e körben kifejtett indokolása csak annyiban szorul pontosításra, hogy a bírói gyakorlatban kifejezett tiltó rendelkezés vagy állásfoglalás nincs arra nézve, hogy a közokirat készítőjét a bíróság tanúként nem hallgathatja ki arra nézve, hogy a kihallgatott személy milyen nyilatkozatot tett. Ezt ugyanis a bíróság a szabad bizonyítás rendszerében megtehetné, ugyanakkor e személyek tanúkénti kihallgatásától a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontján alapuló mentességi joguk folytán sem várható eredmény, és csak szükségtelenül és alaptalanul gyengítené a jegyzőkönyv, mint közokirat hitelességébe vetett bizalmat.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság kizárólag a vádlott személyi körülményeit és előéleti adatait illetően helyesbített, illetve egészített ki az iratok alapján (Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja) a következők szerint:

A vádlott az első fokú ítélet 2. pontjában részletezett elítéléséből **2001. november 6. napján** szabadult feltételes kedvezménnyel.

A 4. pontban részletezett első fokú ítéletet a Jász-Nagykun Szolnok Megyei Bíróság 2007. szeptember 17. napján hirdette ki és az a Debreceni Ítéltábla ítéletével 2008. október 21. napján emelkedett jogerőre.

A vádlott jelenleg a (gazdasági társaság megnevezése) (irányítószám, település, utca, házszám, emelet, ajtószám) vezetőjeként dolgozik, havi bruttó 270.000,- forint a jövedelme.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az előbb írt kiegészítéssel és helyesbítéssel a másodfokú bíróság határozatának alapjául elfogadta. Ezért a tényállás megalapozatlanságára és eljárási hibákra hivatkozó, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó fellebbezés alaptalan.

A vádlott felmentésére irányuló fellebbezések azt sérelmezik, hogy az első fokú bíróság a vádlott tagadásával szemben ítéleti tényállását döntően a vádbeli cselekményt közvetlenül észlelő 1. sz. és 2. sz. tanúk vallomására alapította. A

védelem e körben sérelmezte a 4. sz. tanú tanúvallomásának kirekesztését is. Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a Be. 78. § (4) bekezdése alapján csak a bűncselekmény útján, más tiltott módon, vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával megszerzett bizonyítékok rekesztendők ki a bizonyítékok köréből. A 4. sz. tanú tanúvallomásainak beszerzése a törvényi előírások szerint történt, így annak kirekesztésére nincs törvényi lehetőség, azt az elsőfokú bíróság annak fel nem oldott ellentmondásosságára tekintettel nem értékelte bizonyítékként, azt elvetette.

A bizonyítékok hiányára alapított felmentésre irányuló fellebbezés arra hivatkozik, hogy az 1. sz. és a 2. sz. tanúk vallomása sem volt ellentmondásmentes.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

A vádlott az első fokú eljárásban nem tett vallomást, ezért az elsőfokú bíróság felolvasta a vádlott gyanúsított kihallgatásakor készített jegyzőkönyveket, valamint ismertette, ezáltal a bizonyítás anyagává tette a büntetés-végrehajtási intézetben a vádlott elleni fegyelmi eljárás során készített iratokat. Ezekből az állapítható meg, hogy a vádlott a vádbeli esemény napján, azaz 2010. október 4-én jegyzőkönyvben nyilatkozta azt, hogy telefonálás végett a szintessel akar beszélni és „van erre cigaretta is” (nyomozati iratok 22. oldal). 2010. október 13. napján azonban, amikor a vádlottal szemben a fegyelmi eljárást a büntetés-végrehajtási intézet megindította, a vádlott már úgy nyilatkozott, hogy ez a kijelentés valamelyik zárkatárs részéről hangzott el (nyomozati iratok 23. oldal). A vádlott tehát azt követően, hogy rádöbrent, magatartása nem csak fegyelmi vétséget, hanem bűncselekményt is megvalósít, igyekezett a büntetőjogi felelősségre vonást elkerülni és vallomását ennek megfelelően módosította, majd az ellene megindult büntetőeljárásban élt vallomásmegtagadási jogával.

A vádlott legelső, azaz 2010. október 4-i beismerő nyilatkozatára figyelemmel nem volt szükség arra, hogy az elsőfokú bíróság az 1. sz. tanút és a 2. sz. tanút szembesítse a 3. sz. tanúval, és az ügy érdemi elbírálását érintően a 4. sz. tanú ellentmondó vallomásainak sincs jelentősége. Írásban indokolt fellebbezésében egyébként maga a vádlott nyilatkozott úgy, hogy a 4. sz. tanúnál egyébként sem volt cigaretta.

Az 1. sz. tanú és a 2. sz. tanú az ügy lényegét érintően egybehangzó vallomást tettek az egész eljárás alatt. A vádbeli napon írt jelentésüket későbbi tanúkénti Bf.I.231/2012/8.

kihallgatásukkor csak kiegészítették. Az ítéletálla álláspontja az, hogy épp a tanúvallomások apróbb, az ügy érdemi részét nem érintő ellentmondásai teszik

mindkét tanú vallomását hitelessé, hiszen ebből az a következtetés vonható le, hogy a tanúk nem beszéltek össze.

A büntetés-végrehajtási dolgozók, a zárkatársak vallomásai, valamint a büntetés-végrehajtási intézet parancsnokának intézkedése alapján, az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg azt, hogy a vádlott a szállítás napján, tekintettel arra, hogy a munkaidő már letelt és nevelő nem volt az intézetben, aznap már nem telefonálhatott. A cigaretta felajánlásával akarta rábírní arra az 1. sz. tanút és a 2. sz. tanút, hogy kötelezettségüket megszegve engedélyezzék részére a telefonálást. Az elsőfokú bíróságnak e körben kifejtett indokaival (első fokú ítélet 10. oldal 3. bekezdése) az ítélet tábla mindenben egyetértett. Annak a bűncselekmény minősítése szempontjából nincs jelentősége, hogy a telefonkészülék zárt dobozban volt elhelyezve, és annak sincs, hogy egy doboz cigaretta ténylegesen mekkora értéket képviselt. A vesztegetés nem elkövetési értékhez kötött bűncselekmény, az pedig köztudomású, hogy a cigaretta a büntetés-végrehajtási intézetben kvázi fizető eszközként funkcionál. Ezért nincs jelentősége annak, hogy a két büntetés-végrehajtási dolgozó cigarettázik-e, illetőleg erről a vádlottnak volt-e tudomása.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményét 2 rb. bűncselekménynek, erre vonatkozó okfejtését is (első fokú ítélet 10. oldal 5. bekezdés) mindenben osztotta a másodfokú bíróság.

A kifejtettekből következik, hogy a vádlott felmentésére, illetőleg a bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló fellebbezéseket is alaptalanoknak ítélte a másodfokú bíróság.

A megalapozott tényállásból tehát az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az ítélet tábla a következők szerint helyesbítette, illetve egészítette ki: További enyhítő körülményként vette figyelembe az időmúlást. A konkrét ügyben súlyosító körülményként értékelte a halmazatot, mert a büntetést a vádlottal, mint többszörös visszaesővel szemben, a Btk. 97. § (1) bekezdése alapján kellett kiszabni. E bekezdés 2. mondata szerint halmazati büntetés esetén, a 85. § (2) bekezdése szerinti büntetési tételt kell a felével emelni. Ezért az ítélet tábla mellőzte a Btk. 85. § (3) bekezdésére történő utalást.

A vádlott a bűncselekményt többszörös visszaesőként követte el. Ezt az első fokú ítélet 2. és 4. pontjában részletezett elítélései, nem pedig - mint ahogy a vádlott fellebbezésében erre utalt - a 3. pontban részletezett elítélése alapozta meg. A vádlott az ítéletben elbírált bűncselekményét jogerős szabadságvesztésének végrehajtása alatt követte el. A súlyosító körülmények nyomatékára figyelemmel az ítélet tábla nem

tartotta indokoltnak az elsőfokú bíróság által kiszabott, a középértéknél enyhébb büntetés további lényeges enyhítését.

Az elsőfokú bíróság akkor is helyesen döntött, amikor a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényben előírtnál enyhébb fokozatban, börtönben állapította meg. Ezt az időmúlás, mint további enyhítő körülmény is indokolja.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása körében az ítélőtábla helyesbítette az elsőfokú bíróság jogszabályi hivatkozását a Btk. 99. § (1) bekezdésére, amely elírás nyilvánvalóan gépelési hibából eredt.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak találta, ezért az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. november 21. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk. Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.231/2012/8. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 3.B.604/2011/50. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. november 21. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke